

EL CAVALLER DE LA TRISTESA: CAPÍTOL 8: EL RETORN A ÀRTOR

Un relat de: [Raül Gay Pau](#)

Eren vora les set de la matinada quan Quiesh i Servent despertaren a tots quatre. Els somnífers subministrats eren lleus així que ja feia hores que havien deixat de fer efecte, per tant es despertaren de seguida. Baixaren a desdejunar al menjador. Ells ja sabien que no hi estarien, però la falta de la presència dels seus entrenadors es notava molt. Començaren a menjar en silenci.

-Hui ens espera un llarg viatge fins a ÀRTOR. És probable que hui no hi arribem i si arribem, serà de nit. En acabar de desdejunar ja us podreu tornar a posar la roba que us vaig entregar fa temps. Després prepararem les motxilles i marxarem d'ací.

Eren vora les nou i mitja de la matinada quan tots estaven reunits i equipats a la part exterior de la fortalesa davant de la porta. Quiesh la tanca amb la seua clau i començaren a dirigir-se cap a la gruta per la qual arribaren a aquell lloc tan bonic feia uns dos mesos. Arrere deixaven hores de dur entrenament que havien donat els seus fruits. Ara es dirigien a començar la seua vertadera aventura.

Ràpidament hi creuaren els cinc quilòmetres que els separaven de la gruta. Moltes espècies animals s'aguaitaren per veure marxar a tan singulars veïns que hi havien passat allí cert temps. El cristal·lí riu hi continuava brillant igual que la llacuna. El bosc amb el seu verd.

Creuar la gruta tampoc no hi va ser cap problema i per fi eixiren d'aquell meravellós racó de terra separat del món. En un principi no hi notaren cap canvi en el terreny. No va ser fins que eixiren de les muntanyes que veren el que havia passat. La simple visió d'aquell paisatge els impacta molt. Per sobretot va ser el canvi que s'hi havia produït en tan sols dos mesos.

-És desolador. On està la verda praderia? On estan els bonics arbres? On estan els animals?-començà a preguntar en veu alta Cristal amb una veu tremolosa.

-Però que hi ha passat ací?-digué Raül.

-Pareix impossible-comentà Enrique.

-Quin canvi més gran-aconseguí dir Miquel.

-Tot açò és obra d'en Frédor. Es veu que hi ha aconseguit conquerir aquest regne. Hem d'anar amb molt de compte. Fins que no arribem a ÀRTOR no hi sabrem el que hi ha passat.-respongué Quiesh.

Certament el paisatge era desolador. Ja no hi havia herba verda el que quedava era alguna cosa pareguda herba però de color marró. Tota marcida. Al llarg de tot el seu camp de visió es veien cadàvers de tot tipus d'éssers vius. Els bonics ocells havien donat pas a aus carronyeres. Els rius estaven tot contaminats i els peixos hi suraven morts a la superfície de l'aigua. El poblat més proper que s'hi veia estava cremat. Els arbres estaven tots podrits i ennegrits a causa de l'aigua contaminada. Es respirava un ambient a putrefacció. I com si la natura hi volgués solucionar tot aquell desastre hi estava ploguen suaument, com si volguera recuperar la bellesa de l'antic paisatge amb el poder revifador de l'aigua.

-Ni Frédor ni cap criatura del seu exèrcit hi té cap consideració per la vida. Tinc el temor que haja aconseguit conquerir tots els regnes. Si és així, el vostre viatge es complicarà molt, ja que aneu on aneu hi haurà les criatures de Frédor esperant-vos. Haurem de prosseguir el viatge amb compte. Podrien hi haure enemics a prop. Amb la moral per terra hi continuaren caminant. El paisatge no hi canviava, és més, pareixia cada vegada més desolador si cabia.

Tingueren sort de no trobar-se amb cap enemic. Estava fent-se de nit quan hi arribaren al poblat on veieren per primera vegada a Frédor.

-Que haurà sigut de Rafael i els altres habitants del poble?-digué Raül llençant la pregunta a l'aire.

-No ho sé, pobre xiquet la veritat és que va ser molt valent. Espere que no li hi haja passat res greu ni a ell ni hi ha cap persona del poble.-contestà Cristal.

-Està fent-se de nit. Hi podria ser perillós continuar el viatge. Serà millor que hi descansem dins del poblat. No hi crec que tinga'm cap problema però estigueu alerta.

Acabades de dir aquestes paraules Quiesh i Servent es dirigiren a dins del poblat. Raül, Cristal, Enrique i Miquel els seguiren de seguida. El poblat hi estava completament calcinat. Totes les cases hi estaven negres a causa del foc i encara que no es veia cap cos per l'obscuritat. Sols la sensació d'intranquil·litat envers la gent del poble no hi desapareixia.

-On vol aquest home que hi dormim? Està tot cremat i si entrem a qualsevol casa, ens podria caure damunt.-protestà Miquel.

-Tu com sempre tan pessimista. Si no han caigut en molt de temps per què han de caure ara?-respongué Raül.

-Això que tu as anomenat pessimisme és sentit comú, cosa que tu no en tens.-li replicà.

-Bah, el que tu digues.

-No crec que siga el moment més adequat per a discutir.-comentà Cristal.

Mentrestant ja havien arribat a la plaça on hi havien vist combatre per primera vegada tant a Itori com a Frédor. La plaça no hi pareixia tan calcinada com la resta del poble, ja que era ampla i les cases estaven un poc

separades d'ella. Allí el sòl hi estava bé. Les restes de la foguerada hi eren cendra, però prop d'ella hi separada de les cases hi quedava un fardell de llenya.

-Acamparem ací. La llenya ens servira per a fer foc. No crec que el foc alarme als nostres enemics si seu fixat durant el viatge, haureu vist moltes vegades volutes de fum. Mentre jo i el meu servent hi preparem el necessari vosaltres agafeu llenya i apileu-la en forma de cabaneta on estan les restes de la foguerada.

Tots quatre obeïren immediatament les ordres de Quiesh i es posaren mans a la feina. De seguida ja hi havia fet un foc i el menjar estava preparat.

Començaren a menjar amb gana i a parlar tranquil·lament entre ells quan de sobte Raül deixa de menjar i feia cara de sorprés.

-Que et passa Raül?-li preguntà Cristal.

-No estic segur, però m'acabà de paréixer veure dos ulls rojos brillar en la foscor d'aquella casa d'allí enfront.

-Tu al·lucines Raül. Jo no i veig res. No tindràs tanta por que t'imagines coses, veritat?

Encara no havia acabat Enrique de dir aquestes paraules que de diferents cases hi començaren a eixir criatures en forma de llangardaix que caminaven a dues potes i que haurien de mesurar entre un metre seixanta i un metre setanta cada una. Cada una d'aquestes criatures hi duien a la mà una simitarra. Hi eren un total de deu.

-Mm, no sé, però les meues al·lucinacions em pareixen massa reals, no cregueu?

-Raül, no és moment per a fer broma. No aprens mai?-replicà Miquel.

Quiesh i Servent havien desaparegut.

-Molt bonic, ens han deixat a soles. He, i ara que fem?-digué nerviós Enrique.

-Que no s'estenga el pànic.-s'afanyà a dir Cristal- Hem estat entrenenat. Si ens ataquen, hauríem de poder defendre'ns.

Ella trague la seua espasa de la beina.

-Tens raó-digué Raül, traguem també la seua arma-és hora de provar les nostres habilitats.

-D'acord, tampoc no hi tenim cap altra eixida.-Miquel es despenjà el seu basto.

-A què estem esperant? És hora de donar canya.-Enrique hi tenia tretes les seues fulles.

Les criatures no s'esperaren més temps i totes deu s'abalançaren cara ells. Raül anava esquivant atacs dels seus adversaris a dreta i esquerra. La seua espasa hi brillava a la llum del foc.

Un atac d'un dels seus adversaris li passa rodant l'orella. Ell es tira rodant cap a la part dreta de la criatura i s'alça ràpidament mentre feia un atac en diagonal. Aquest atac li pegà de ple al costat de la criatura que immediatament desaparegué en núvol negre que s'enlairà.

Per la seua part Cristal també aconseguí derrotar una altra criatura. Aquesta li havia atacat per l'esquena mentre es defenia d'un altre atac. Per en l'últim segon, de reüll, s'adonà del que passava. Ella s'acatxà ràpidament i donant-se la volta travessà a la criatura per l'estómac. Tot seguit una vegada desintegrada la criatura gira sobre si mateixa i en gatzoneta com estava elimina la seua segona criatura fent-li un tall transversal a les entranyes d'aquesta.

Miquel havia parat de bona manera un atac del seu contrincant. Aconseguí desestabilitzar-lo i d'una bastonà li trenca el nas a la criatura per a després afonar-li el crani amb el basto. La criatura caigué a terra i de seguida desaparegué.

Amb les fulles a les mans Enrique tampoc no ho feia mal. Tenia una criatura arraconada contra una paret. Els cops anaven i venien però cap dels dos hi tenia un avantatge considerable sobre l'altre. En un moment determinat la criatura li fou un atac n diagonal. Enrique s'aparta cap a l'esquerra i veié la seua oportunitat.

Ràpidament li travesà la jugular amb les seues urpes. La criatura desaparegué entre gorgollosos de sang que li eixien de la gola.

Al final cada un havia aconseguit derrotar dues criatures quedant en peu dos més. Aquestes en veure que no tenien res a fer començaren a fugir espantades.

Els quatre amics estaven celebrat la victòria pegant bots d'alegria, quan de sobte, sense saber d'on, aparegué Quiesh cridant.

-No podeu permetre que escapen si no alertarien als altres i en poc de temps tindríem ací a molts enemics!!

Ràpidament es dirigiren cap a on havien vist desaparéixer a les dues criatures, però no trobaren ni rastre. Havien escapat.

-No se us pot deixar sols.

-Disculpe però vosté hi ha desaparegut quan aquestes criatures han atacat. Si hagueres estat, ens hauries pogut avisar o almenys ajudar.-es defengué Enrique.

-En el vostre viatge no estaré jo per a dur-vos de la mà, a més no esperaríeu que un vell com jo hi lluites.

-No és això, però... Tens raó, disculpem.

Tots estaven un poc avergonyits, ja que havien pensat en certa manera el mateix.

-No us preocupeu encara sou joves i impetuosos. Us queda molt per aprendre.

Tots quatre ajupiren el cap.

-No ens podem quedar ací. En poc de temps açò estarà a rebentar d'enemics. Haurem d'arribar hui a ÀRTOR. De seguida arplegaren tot i es posaren en marxa. L'última vegada hi tardaren dues hores anant amb carró a velocitat considerable. Ells hi tardarien quatre hores. Eren les deu de la nit.

El poble anava quedant-se cada vegada més enrere. El cel estava nuvolat així que tot estava molt fosc. Hi

regnava un silenci absolut. El vent presagiava una tempesta. Ja hi duien unes tres hores de camí quan a l'esquena hi veren desenes de torxes que els seguien els passos i que irrefutablement els anaven abastant.

-Malament.-digué Quiesh- els dos llangardaixos que deixareu vius han avisat als altres i ara ens segueixen la pista. Espere que arribem a ÀRTOR a temps.

-Per què no ens enfrontem amb ells? Abans ho hem fet i no ha resultat tan difícil.

-Tu estàs bé Raül? Has vist quants en són i sols vegem les torxes que segur que hi ha molts més que torxes hi ha.-Replicà Enrique.

-Abans, heu lluitat contra unes poques, però aquí n'hi deu haver un centenar d'ells. Encara que lluiteu millor que ells hi ha massa acabaríeu perdent per esgotament. Sempre que vegeu tants enemics, el millor és que fugiu.-Confirmà Quiesh.

-Aleshores que fem? Córrer?-preguntà Cristal.

-És massa fosc, podríem caure i lesionar-nos. El millor que podem fer és continuar i esperar que no ens agafen. Amb un poc de sort arribarem a la capital abans que ells ens atrapen.

-He, no ens està donant moltes opcions, eh?-comentà Miquel en veu baixà als seus companys.-a qui li s'ocorre confiar en la sort en un moment així? Espere que sàpiga el que fa.

-Va, no crec que tinga'm cap problema. Els tenim molt avantatge.- digué tranquil-lament Raül.

-Tu sempre tan tranquil com sempre.-li digué Cristal.-No sé com ho fas.

-He, ho fa per a lluir, però de segur que per dins és el que més espantat està.-digué Enrique.

Augmentaren un poc més la marxa.

Un llamp hi creuà el cel. A la llum d'aquest hi veren que en un principi totes les criatures eren llangardaixos.

L'aigua condensada als núvols hi començà a caure. La pluja era abundant. En poc de temps tots estaven xops.

-I ara es posà a ploure. Ni que estiguérem en una pel·lícula.-protestà Miquel.

-Això és el destí que ens està fent una broma.-replicà Raül.

-Has de fer broma de tot?-digué Cristal.

-És la meua feina, animar la cosa.

-Si almenys ho aconseguies.-deixà caure Enrique.

Les torxes cada vegada hi estaven més a prop i encara no es veien les muralles de la ciutat.

-La veritat és que la cosa començà a ser preocupant.-digué Raül. Al pas que anem ens agafaran abans no arribem a la ciutat.

-Per fi et dónes compte del delicat de l'assumpte.-sospirà Miquel.

La situació era bastant greu. Els crits de les criatures ja se sentien en mitjà de la pluja. Els seus passos feien el soroll típic d'unes botes a xafar el fang.

-Per fi! Allí hi veig les muralles. Estem salvats!-cridà d'alegria Cristal.

-Mm, jo no ho tinc tan clar. Crec que els nostres amics també ens acaben de vore.-digué Raül senyalat cap enrere amb un dit.

-La teua feina no era animar-nos? Aleshores per què ens aigualeixes la festa?

-Enrique, Enrique, Enrique. Jo de tant en tant improvise i faig un paper que no em toca.

-Voleu deixar de dir ximpleries?! La situació és greu!-crida enfadat Miquel.

-Xics-digué despectivament Cristal. -En compte d'estar discutint inútilment per què no aportem idees?

-Idees? La solució és fàcil. Que tal si comencem a córrer!

Tots donaren suport a la idea de Raül inclòs Quiesh i Servent.

El terreny estava fangós i entorpia el pas. Encara que això també hi era un avantatge ja que també entorpia el pas dels seus perseguïdors que en veure'ls hi havien començat a córrer rere d'ells.

Les muralles cada vegada hi estaven més a prop.

Els llangardaixos estaven a pocs metres d'ells.

Per fi hi arribaren a l'entrada tot fatigats. La pluja era intensa. El pont estava mig enfonsat a la fosa, però es podia passar. Ràpidament entraren dins d'Àrtor. Els seus perseguïdors també. Qui canvi que havia pegat aquella ciutat. La primera vegada que hi entraren el lloc estava ple de vida. Ara encara que era de nit i generalment la gent hi dormia la ciutat pareixia morta. Es respirava un ambient d'inquietud. Com si tot estigués fora de lloc. Els seus ràpids passos ressonaven entre les parets de les cases mentre els seus peus trepitjaven els tolls d'aigua fent-la esquitxar.

Arribaren fins a la plaça. L'estàtua en forma d'unicorn estava trencada. El cap de l'unicorn de pedra del qual eixia l'aigua de la font des del corn hi estava en terra. La part del cos estava on antigament havia sigut la font.

Era de nit i els músics no hi estaven, però caps d'ell es pensa que no estigueren perquè fos de nit, sinó per alguna cosa pitjor.

Darrere seu escoltaven cada vegada més a prop els passos dels seus enemics.

Abandonaren la plaça i continuaren travessant carrers endisant-se cada vegada més a la ciutat.

-Crec que dins de les cases hi ha coses. M'ha paregut veure ombres creuar per les finestres.-digué inquiet Enrique.

Acabades de dir aquestes paraules de dins les cases per les finestres hi començaren a saltar unes criatures en forma de gossos de color negre, el que passava era que en comparació a un gos eren molt més grans. Haurien de fer un metre d'alçada. A la boca hi portaven restes de carn. Suposadament humana. Un fil de sang els queia de la boca. Els ulls rojos sang d'aquestes criatures se'ls quedaven mirant per a segons després començar a córrer rere d'ells.

-Perfecte-protestà Miquel mentre es posaren a córrer més ràpidament.- el que ens feia falta més companyia.

-No estaran domesticats?-digué Raül- Pot ser que vulguen fer-se amics nostres.

-Però tu estàs bé? La situació és massa seriosa perquè et poses ara a bromejar-li renegà Cristal.

-Un punt per a Cristal-afegí Enrique.

En girar un carrer veren a tres gossos més menjant de terra un cadàver humà. La cara d'aquesta persona era d'un pànic intens. Tenia els ulls molt oberts i la boca lleugerament oberta. Les criatures alçaren la vista mentre mastegaven uns trossos d'intestins i els queia de la boca un fil de sang.

Ràpidament els nostres amics canviaren de direcció endinsant-se en un altre carrer que tallava transversalment al que acabaven d'entrar.

Seguiren corrents però de sobte es toparen que el carrer acabava bruscament amb una altra muralla amb una enorme porta de fusta que conduïa al palau. Intentaren tornar enrere però s'adonaren que a pesar dels seus esforços havien acabat totalment rodejats. Davant d'ells hi havia almenys una vintena de gossos, darrere d'aquests, desenes de persones llangardaix que acabaren bloquejant la retirada tant a dreta com a esquerra.

Començaren a colpejar la porta i a intentar obrir-la, però res els seus esforços eren inútils la porta no es movia i en aparença ningú responia a les trucades. La situació era molt greu.

-He d'admetre-ho, la situació és molt greu.-digué seriosament Raül.

-Ara et dónes compte?-li replicà Enrique- en fi val més tard que mai.

-Que podem fer?-preguntà Miquel a Quiesh.

Aquest no respongué però en la seua mirada es notava que no trobava cap eixida. Lentament els seus enemics s'arrimaven cap a ells amb el que podíem definir com un somriure maquiavèlic inclús els gossos pareixien tindre aquests somriure.

-No caiga'm presa del pànic- s'afanyà a dir Raül - sé que la situació és molt complicada, però si ens aterrim, acabarem morts. L'únic que podem fer és fer-los front i intentar obrir-nos pas. Va, som els millors, no podran amb nosaltres. Per molt difícil que estiguen les coses segur que les podrem fer front. Confieu en vosaltres mateixos.

Les paraules de Raül els animaren un poc.

-Raül té raó, no guanyarem res si ens espantem. Jo opine el mateix-digué Cristal mentre treia la seua espasa de la beina - plantem-los cara amb ells i demostrem-los que els humans no som tan dèbils com pareguem.

Raül, Enrique i Miquel també tragueren les seues armes.

Raül s'avançà i es posà davant de tots.

-D'acord. No ens rendirem tan fàcilment. A l'atac!

Uns quants gossos saltaren damunt d'ells, però contraatacaren ràpidament transformant-los en boles de fum.

L'atac sobtat sorprengué momentàniament les criatures. Però totes carregaren. Estaven amb l'esquena tocant la porta i defenguen-se com podien. Anaven derrotant enemics un darrere l'altre però eren massa. La partida estava perduda i no aconseguien obrir-se camí.

Quan la situació era ja molt tensa començaren a ploure fletxes i sagetes de dalt la muralla atenuant l'avanç de les criatures mentre que la porta que tenien al darrere s'obrí ràpidament i un home vestit amb una camisa blava uns pantalons negres i un casc al cap els feia senyes perquè creuaren ràpidament la porta. No s'ho pensaren gens i ràpidament es refugiaren a l'altra part de la porta mentre les criatures mantingudes a ratlla per les fletxes i les sagetes no pogueren seguir-los.

Havien anat a parar a un jardí exterior del palau. No es veia gaire, ja que l'única il·luminació que hi havia era la dèbil llum d'uns fanalets que portaven els guardes de palau.

-Qui sou vosaltres misteriosos viatgers?-preguntà el guarda que els havia obert la porta.-En aquesta època obscura no és molt normal trobar a la matinada gent pel voltant. Heu tingut sort que nosaltres hi seguirem aquí. En un altre temps no se us deixaria entrar a palau, però no estem en temps normals, no és bona cosa deixar morir als nostres congèneres.

-Jo sóc Quiesh i aquests són uns amics meus.

-Quiesh... Quiesh..., a sí! Vosté no és el vell encarregat d'aquell antic far? Si ara el reconec. No sé per què hi treballa allí. Total cap vaixell s'endinsa per aquells mars, a més no hi ha cap port proper. Encara funciona?

-Sí que funciona. He treballat en aquell far tota la meua vida, m'agrada estar allí. A més si per algun casual hi passes algun vaixell, hi podria tindre dificultats sense l'ajuda del far. Però no crec que siga moment per a parlar d'aquestes coses. Estem cansats i mullats. Ens podeu deixar un lloc on descansar?

-Si teniu raó, primer us donarem recer, després ja em contareu la vostra història.

-Senyor!-crià un soldat que hi estava dalt la muralla.-Les criatures es retiren.

-Molt ben fet!- després es dirigí cap als sis viatgers- Seguiu-me.

Creuaren el jardí en mig de la pluja. Encara que els seus tratges els protegien del fred, estaven tan mullats que començaren a gelar-se. La pluja queia en gran intensitat i els recorria la cara de dalt a baix.

Entraren en una caserna molt gran situada a l'esquerra del palau el qual, dit siga de pas, no es veia a través de la cortina d'aigua. Creuaren una petita porta, i entraren a la calor del lloc. Allí dins hi havien un centenar de soldats descansat a les seues lliteres. Tot estava en silenci i diferents llars amb els seus troncs encesos en flames hi calfaven l'estança.

-S'ha hagut d'improvisar i col·locar lliteres ací. Normalment la majoria dels soldats hi dormien a les seues cases. Açò d'ací era el menjador però s'ha hagut de rehabilitar per causes que vosaltres hi podeu deduir. Veniu anem al meu despatx.

Seguiren al seu amfitrió creuant l'improvisat dormitori. Creuaren una altra porta situada al fons i giraren cap a la dreta seguint un estret passadís. Finalment es pararen davant d'una porta. Entraren dins.

L'habitació ni era massa gran ni massa xicoteta. Hi havien uns troncs encesos a la llar cosa que li donava un aspecte acollidor a l'estança. Prop de la llar hi havia situada una taula de fusta d'una qualitat considerable. Hi havia unes quantes prestatgeries plenes de llibres de temàtiques diferents. El seu acompanyant s'assegué darrere de la taula en una cadira de braços que a primera vista hi pareixia molt confortable.

-He ordenat que hi portaren sis cadires perquè s'assagueu ús pregue que tingueu paciència.

Al cap de poc aparegueren sis soldats que duïen una cadira cada un. Les deixaren prop del foc i ràpidament desaparegueren per on havien entrat.

Tots sis s'asseguen a les cadires. Gràcies a la calidesa del foc i a les propietats especials de la seua roba s'eixugaren ràpidament. De tant en tant a través de la finestra es veïen llamps que creuaven el cel.

-Em dic Nirgli i sóc general de l'exèrcit del rei de Rotiria. I vosaltres?

-Aquests són Cristal, Raül, Enrique i Miquel i aquell el meu servent. Venim per a parlar amb el rei. Ell és amic meu de tota la vida així que no crec que hi haja cap problema en parlar amb ell.

-Ara és massa tard. Demà us concertaré audiència amb el rei i si ell vol podreu parlar amb ell. La veritat és que no em fie gens de vosaltres. És molt estrany que de sobte aparegueu en plena matinada fugint d'eixes criatures. El que m'estranya és que encara estigueu vius o almenys que no estigueu esclavitzats.

-Esclavitzats?

-Però on heu estat aquests dos mesos? Frédor hi ha aconseguit apoderar-se dels onze països, inclòs el seu, que formen aquest continent. Ha esclavitzat tots els habitants de cada país i els fa treballar a sol i a ombra tant a xiquets com a gent major. Nosaltres som els únics que encara ens resistim però no tardarem molt a caure, les nostres reserves d'aliments s'estan esgotant. És qüestió de temps que acabem morint d'inanició. Per això no m'estranyaria que fóreu espies d'ell per tant, em disculpareu pel que vaig a fer. Guardes!

Aparegueren una desena de soldats amb les armes preparades.

-Agafeu-los i tanque'ls en una cel·la i lleveu-los les armes. No meu tingueu en compte, és per seguretat. Demà parlaré personalment amb el rei i si vol, tindreu una audiència amb ell. Fins aleshores, i esperant després de la vostra parla amb ell decidint si sou de fiar o no, estareu presos.

Tot seguit sense donar-los temps a vedar boca es llevaren les armes i els conduïren a la part més interna de la caserna on els tancaren a tots sis en una mateixa cel·la que era molt gran. La cel·la no era res de l'altre món. Hi havien sis llits distribuïts en dues lliteres, una taula amb sis cadires al voltant. Una vela per a tindre llum i mantes per a no passar fred tot allò havia sigut

preparat per a ells. Abans de tancar-los els deixaren fer les seues necessitats en una mena de serveis. També els serviren menjar i aigua.

-Ens presentem ací buscant refugi i acabem tancats a la presó.-protestà Enrique.

-És lògic el que han fet.-respongué Quiesh- Son temps difícils i la seguretat ha de ser primordial.

-Ja però per a alguna cosa serveix la presumpció d'innocència.-digué Cristal

-Una cosa-saltà Raül- ens digueres que els éssers de l'extraunivers s'alimentaven d'energia. Aleshores per què aquella mena de gossos estava devorant un cadàver?

-A l'adoptar un cos sòlid encara que no els faça falta el menjar tenen els cinc sentits activats. Per tant noten el gust. Simplement estaven devorant aquell cadàver per plaer. Ara el que hauríem de fer és menjar i dormir hui ha sigut un dia molt llarg.

Ràpidament saciaren la seua gana i la seua set i es gitaren a les lliteres.

El soroll dels barrots de la cel·la en obrir-se els despertaren.

Nirgli entrà.

-El rei us espera a les dotze del migdia per a la vostra audiència, teniu dues hores per a menjar i arreglar-vos. La xica se n'anirà a banyar-se amb les altres dones, vosaltres anireu als banys dels homes. Se us donara una roba més adequada per a parlar amb el rei que la que dugué. Mentrestant la vostra es llavara. Més tard ja us la tornarem. Si no voleu tindre cap problema, mostreu molt de respecte davant del rei. La cortesia per la vostra part és indispensable.

Passades les dues hores tots sis estaven a la sala del tros en presència del rei i vigilats de prop per molt soldats.

Anaven vestits amb roba formal. En estar davant la presència del rei Quiesh havia fet una reverència el rei, la resta del grup l'imità.

El rei era una persona bastant major, però encara li quedaven molts anys de regnat. Tenia una barba blanca de tres dies. La seua roba era majestuosa ple d'adorns de diferents tipus.

-Quiesh vell amic quants anys sense veure'ns. Quin és el motiu de la teua visita?

-Són assumptes que han de veure amb Frédor. La veritat és que apel·lant a la nostra antiga amistat et pregue que tinga'm aquesta conversa en privat. No em fie, podria haure algun espia. És molt probable que m'equivoque però no vull córrer el risc.

-Això és totalment impossible.-s'afanya a dir Nirgli- La seguretat del nostre rei està per damunt de tot. No és possible la vostra petició.

-Nirgli jo confie totalment en aquest home i sé que les seues intencions són bones. D'acord tindrem la conversa en privat, però ha de ser en aquesta sala.

Acabades de dir aquestes paraules el rei ordena a tots els seus soldats que es retiraren. Ràpidament obeïren sense replicar. Tots excepte Nirgli.

-Amb tots els respectes però jo no el deixe sol amb aquests. No em podreu fer canviar d'opinió. A més sóc el general de l'exèrcit, tinc dret a saber tot el que puga sobre Frédor per a actuar en conseqüència.

Quiesh es queda mirant el rei com dient si era de fiar i podria escoltar la conversa. El rei afirmà amb el cap i digué.

-Nirgli, em pareix que t'estàs extralimitant a les teues funcions. Sempre hauries d'obeir les meues ordres, però ho deixaré passar per hui. Pots quedar-te.

-Gràcies majestat-digué mentre feia una reverència.

-Bé Quiesh quins són aquests assumptes que vols tractar amb mi. I quins són els vostres acompanyats. Al vostre servent ja el conec per a ells quatre no.

-Majestat aquests quatre joves són els que detindran a Frédor.

Nirgli soltà una carcallada.

-Ha, ha, ha, ha, aquests quatre detenir a Frédor? Però si no tenen ni mitja bufetada. ha, ha, ha, ha. Però si ni els meus millor guerrers han pogut amb ell, com creus que aquests van a poder? Sincerament em pareix una broma de molt mal gust. No ens feu perdre el temps que tenim assumptes més importants que tractar.

-Nirgli.-l'hi reprengué el rei-No faces judicis sobre els altres per la seua aparença. A més si Quiesh diu que poden amb ell es que poden. Com tornes a interrompre tastaràs la meua ira.

Nirgli callà i va fer una altra reverència.

-Continua.

Quiesh prosseguí.

-Aquests últims dos mesos hem estat ocupats. A partir d'ara ells quatre hi continuaran el camí sols, però abans m'agradaria que saberen com està la situació. Per això he vingut, per a veure si ens podries posar al corrent de tot el que hi ha passat. A part de vindre a demanar-te permís per a quedar-me ací. També tinc una proposta per a fer-te però això haurà d'esperar a més tard.

-D'acord et contaré tot el que sabem. Fa dos mesos tinguérem un informe que un home que anava vestit de negre i amb una mascara en forma de corb havia atacat un poblat. L'únic testimoni que trobaren va ser un xiquet anomenat Rafael- Raül, Cristal Miquel i Enrique reaccionaren.- No s'havia on estaven la resta dels habitants del poblat l'únic que deia era que havia de trobar a l'home de negre i rescatar a la seua família. En un descuit el xiquet escapà i travessà el riu i s'amagà al bosc. Els soldats no el pogueren trobar. En rebre l'informe ho vaig veure tot clar, després de dasset anys Frédor havia tornat. Ràpidament em vaig posar en marxa. Vaig enviar gent perquè m'informara del que passava. El report que vaig rebre va ser que Frédor havia multiplicat el seu exèrcit en comparació a l'última vegada i que els actuals reis dels distints països que havien vist morir els seus pares en mans de Frédor l'altra vegada havien entregat el regne sense protestar, per por que els matara. Sols quedava un regne per a conquerir, el nostre. Ràpidament vaig prepara el meu exercit, aquesta vegada no m'agafaria desprevingut. L'exèrcit de Frédor es dirigia cap a nosaltres. La veritat és que no s'hi havia com en tant poc de temps havia aconseguit conquerir nou països. Hi ha milers de quilòmetres des del seu país fins al nostre i en sols un escàs més els havia recorregut. També em preguntava com podia controlar onze països ell sol. Però no era moment per a preocupar-se per això. Vaig enviar la gran majoria del meu exèrcit a l'encontre del de Frédor. Tot va ser un desastre. Tots els meus generals excepte Nirgli hi moriren. Ell arribà molt mal ferit. La massacre va ser molt gran, pocs hi tornaren vius. A part que la visió de les criatures de Frédor, i el fet que cada vegada que mataben a una aquesta desapareixia en un núvol de fum negre, esquerdava el seny dels soldats. Al cap de pocs dies l'exèrcit de Frédor es plantà davant l'entrada a Àrtor. Frédor sols entrà a la ciutat, la creua i s'endinsà en el palau, tot el qui li plantava cara moria. Finalment es presentà davant meu en aquesta mateixa sala. La cosa succeí així:

"Després de fer una reverència la veu de Frédor se sentí a la sala del tros.

-Quant de temps sense veure'ns, veritat? No has canviat molt, estàs un poc més vell, això sí. En fi, he vingut a parlar de negocis. Entrega'm el teu regne i tot solucionat.

-No fa falta que me'l demanes. Podries agafar-lo per la força bruta.

-Cert, però no m'agrada vessar sang si no és necessari. A més és mera formalitat.

-No et pense entregar el meu regne. Abans hem hauràs de matar!

-Eres massa orgullós. No veus que podries perdre la vida inútilment. Però bé. No et mataré. M'eres més útil viu. Sé que et preguntaràs com he pogut conquerir tan ràpidament els diferents territoris i com els controle si joestic ara ací. Teu comptaré. Mira jo invoque unes criatures que habiten una altra dimensió del nostre univers. Però jo sols no podria controlar-les. En eixa dimensió hi ha unes criatures que tenen més poder que les altres. Aquestes criatures les he fet els meus generals. Cada una d'elles hi controla el seu propi exèrcit de criatures que obeeixen les seues ordres. Com jo mane de les criatures més fortes es pot dir que m'obeeixen a mi. En cada país col·loque una d'aquestes criatures amb el seu exèrcit particular perquè el tinguen controlat. Veus, és fàcil. A més si no em fan cas, saben que les tornaré a eixa altra dimensió ràpidament, ja que si estan ací, és per la meua màgia. Així que com no volen tornar allà i ací es diverteixen tant fent sofrir els humans, bé a tot ésser viu, que m'obeeixen.-seguidament com qui no vol la cosa digué-. L'única cosa mala és que són com les abelles, m'explique. Si algú matara a un dels meus generals l'exèrcit que controla ell es desbarataria. És a dir, començarien a pegar voltes sense saber que fer i serien fàcils de matar. A més costa anys invocar una d'aquestes criatures tan fortes. En resposta a l'altra pregunta per mitjà d'uns portals creats per mi he pogut viatjar país per país ràpidament. I ací estic. Com veig que no entres en raó me'n vaig que tinc feina a fer. Ja ens veurem, Tot seguit Frédor abandona el palau."

Després d'aquesta conversa. Atacà la ciutat fent esclaus d'alguns ciutadans i matant d'altres. Els meus soldats intentaren fer-los front, però anaren tirant cap enrere. Fins que els que sobrevisqueren buscaren refugi ací a palau. I així és com està tot. Tota la ciutat està arrasada. Tota la vida que hi havia, els mercaders a la plaça, la gent comprant el que els era necessari, els músics contractats per mi perquè des de distints punts tant en grup com en solitari hi tocaren una melodia que s'adaptara, tot ha estat substituït, per desesperació i mort.

-Mm, m'estranyà que Frédor haja contat la procedència del seu exèrcit, i més encara allò dels generals, no ho sé, alguna cosa que no quadra.

-Tinc una idea!-exclamà Raül- com hem de creuar tots els regnes excepte el de Frédor per a anar a la nostra destinació, el que podem fer és buscar a cada un d'eixos generals, derrotar-los i retornar la llibertat a cada regne. Quiesh de sobte ho veié tot clar.

-Eixa era la idea de Frédor. Tot és una trampa. Ell s'imaginava que jo vindria ací a parlar amb el rei. Clar per això no et va matar. Vol atraure-vos fins als seus generals per a poder-vos localitzar i matar-vos.

-Però és possible que el que haja dit siga veritat?-preguntà Raül.

-Sí, és possible. En la gran guerra el corb de l'obscuritat era qui els controlava una vegada derrotat aquest poguérem guanyar. Però això no impedeix que siga una trampa. Us recomane que no ho feu. Arriscaríeu les vostres vides i condemnaríeu a tot el planeta si acabareu morts.

-Però molta gent estaria sofrint mentrestant. No sabem quant de temps tardarem a arribar fins...-Raül calla, Quiesh li va fer que si amb el cap, com dient que si podia dir cap a on anaven-, fins a l'illa. Podrien ser anys, i mentre que? La gent sofrint i nosaltres en un malestar de consciència pensat que podríem haver fet alguna cosa i no ho hem fet. Em negue rotundament. Si podem evitar sofriment a la gent com més aviat millor. A més així debilitarem l'exèrcit de Frédor. Per altra banda ens farem més fòrts, ja que si no podem guanyar als seus generals com podrem guanyar al mateix Frédor?

Quiesh somrigué eixa era la resposta que volia.

-Ja sabeu el motiu del vostre viatge a l'illa. De totes maneres heu d'estar "tots" d'acord.

Ràpidament captaren que al que es referia Quiesh era que l'última paraula la tenia Cristal, ja que encara que al rei l'hi havia dit que eren els quatre qui derrotarien a Frédor ells sabien que era Cristal.

-Jo opine igual que Raül, si podem ajudar tota aquesta gent, com més aviat millor.-donà suport Cristal.

-Jo acceptaré el que digueu, però si, crec que el correcte és que ajudem la gent. Resposta d'Enrique.

-No sé, no sé. Tardarem més temps. Si guanyarem abans a Frédor, no acabaria tot abans?

-No sabem si una vegada derrotat a Frédor totes les criatures que ha invocat tornariem al lloc d'on provenen. L'únic que sabem és que Frédor les pot tornar si ell vol. Per tant després de derrotar a Frédor hauríem de tornar enrere per a rescatar a tota eixa gent. Per què no pensaràs deixar-la, veritat? De la forma que jo dic ens ve de pas i no perguem tant de temps. A més ens servirà d'entrenament, perquè-açò Raül ho digué mirant a Quiesh-per molt que arribem a l'illa si no tenim experiència suficient, Frédor ens apallissarà.

-Saps que Raül? Per una vegada mas convençut ràpidament. A mi també em pareix bé.

-En fi si això és el que voleu fer...-finalitzà Quiesh- és la vostra decisió. Ara ja sabem com estan les coses. Per tant demà mateixa, ja podreu partir. Ens tornareu les seues armes i la seua roba, veritat?

-Nirgli acompanya'ls perquè puguen recuperar el seu equip. Jo vull parlar amb Quiesh a soles.

De mala gana Nirgli obeí, tampoc no veia com a amenaça un home tan vell ni al seu servent. Seguint per Cristal, Raül, Miquel i Enrique eixiren de la sala del tros.

-Quiesh - l'hi preguntà el rei.- és veritat que sols aquests quatre joves poden derrotar a Frédor?

-Eem pense que sí, però nosaltres encara hi tindrem un gran paper a fer. La meua proposta és...

Deixant de banda aquesta misteriosa conversació hi tornarem amb els quatre aventurers. Després de recuperar les seues armes i la seua roba (motxilla inclosa) Nirgli els comunica que tenien permís per a passejar pel jardí. També els advertí que estarien vigilats així que no se'ls ocorreguera fer cap malifeta. Realment els tractava com xiquets. I és riu de la proposta que ells foren qui derrotaren a Frédor. En opinió d'ell era sacrificar quatre vides en va. Però com ell no hi pintava res en aquesta decisió tenia la consciència tranquil·la. Que cada un es preocupara de les seues pròpies decisions, ell compliria amb el seu deure, que era protegir al rei i al seu regne. Nirgli se n'anà sense acomiadar-se i els deixa sols, vigilats de prop per uns soldats. Entraren dins d'un senzill laberint format per arbustos on davant d'aquest a tots dos costats hi havien plantades diferents flors, des de roses roges i blanques, fins lliris blaus, passant per orquídiess i flors de diferents espècies i colors. La veritat és que en mig de tanta desesperació aquell jardí era com una gota d'aigua cristal·lina en mig del fang. Cristal i Raül caminaven un poc separats de Miquel i Enrique. De totes maneres tots estaven parlant entre tots. Les fragàncies de les flors els envoltaven i creaven un ambient molt agradable. Al mig del laberint hi havia una font. Aquesta font també tenia forma d'unicorn. L'aigua eixia del seu corn. La font era més petita que la que hi havia a la plaça, però per alguna estranya raó aquella pareixia més bonica i majestuosa. No sabien si era pel material que la formava o per alguna altra cosa, però inspirava tranquil·litat i coratge. Cert temps després uns soldats els digueren que era hora de menjar. El menjar era molt senzill, ja que les reserves s'estaven acabant. La tarda la passaren pels voltants de palau i finalment a la nit anaren a sopar. El menjar era molt escàs. Estaven decidits a derrotar el general obscur d'aquell regne i dels altres acabant així amb el sofriment que es veia reflectit a les cares de tota aquella gent atrapada darrere d'unes muralles. Frédor no tenia dret. El cel cobert d'estrelles s'enfosquí a causa dels núvols que presagiaven una altra tempestat.